

Емельяненко Е. О., кандидат филос.наук., доцент, докторант
НИСИ (Україна, Київ), shalimova_eo@mail.ru

Переходність і маргинальність в епоху глобалізації

Осуществляется анализ глобализационных условий как новой среды, которая изменяет разворачивание процессов маргинализации и формирование состояний переходности. Сегодня в результате широкого распространения философии потребительства в сознании человека укореняется убеждение, что целью, смыслом и мерой счастья как категории качества жизни становится производство и потребление вещей. При этом происходит тотальная потеря действительных жизненных смыслов и овеяние самого человека, его духовной сущности, сведение идеалов и ценностей до уровня предметов. Процесс маргинализации и переходности как нарушение идентификации человека со своей духовной сущностью начинает приобретать масштаб дегуманизации всего человечества. Глобализация, размывая границы и порождая новые внутренние противоречия, погружает человечество в состояние тотальной переходности, в результате чего на уровнях отдельных социальных групп и индивидов проявляются множественные формы маргинальности, невиданные до сих пор.

Ключевые слова: глобализация, информационное общество, транзитивность, маргинальность, идентичность.

* * *

УДК 141.7:316.75

Зубов В. О.,

доктор філософських наук, доцент кафедри
філософії, Запорізький національний університет
(Україна, Запоріжжя), zubov15021967@mail.ru

Кроскультурні стилеві характеристики життєдіяльності сучасної людини

З'ясовано основні кроскультурні стилеві характеристики життєдіяльності сучасної людини. Автор вважає, що стильова характеристика сучасної людини визначається: віртуалізацією її життєдіяльності; прагненням до відносно автономності, самотності; – індивідуалізмом; – іронічним сприйняттям навколишнього світу; – мовним пастишем у висловлюваннях. Новітні комунікаційні технології дозволяють індивіду бути актором різних сюжетів і грати широкий спектр ролейових установок. Зростання масштабів фрілансу як форми трудової активності сучасної людини є однією з основних тенденцій розвитку праці в XXI столітті і проявом кроскультурного пастишу в цій сфері життєдіяльності соціуму.

Ключові слова: кроскультурний пастиш, стиль, людина, суспільство, глобалізація, культура.

Нагальним завданням філософії завжди виступало осмислення нових атрибутів соціального буття. Розгортання глобалізаційних та міграційних процесів, зростання мобільності та темпів життя, освоєння новітніх інформаційно-комунікаційних технологій, підвищення середнього освітнього рівня та виникнення нових зовнішніх обставин сприяло формуванню кроскультурної пастишності в стилі життя сучасної людини. Кроскультурний пастиш – це соціальне утворення, що носить еkleктичний та гібридний характер і виникнення якого обумовлено існуванням сучасної людини на перехресті культур. Пастиш є мейнстрімом для сучасного соціального розвитку, для якого характерна багатобарвистість стилів соціального буття, соціокультурна неоднорідність та атомарність. Поняття «пастиш» фіксує спосіб співвідношення між собою соціальних явищ, процесів, подій, текстів, жанрів, стилів в умовах тотальної відсутності семантичних або аксіологічних пріоритетів. Сучасна людина все більш зусиль спрямовує на вироблення власного стилю життя, мислення, одягу тощо і все частіш її життєдіяльність набуває еkleктичної кроскультурної спрямованості. Тому актуальним і своєчасним є висвітлення стилевих характеристик життєдіяльності сучасної людини, що і виступає метою написання цієї статті. Характерним для сучасних реалій є плуралізація стилів життя, зумовлена процесом ускладнення форм життєдіяльності людей

у суспільстві, урізноманітненням форм життєпроявів, дедалі більшою відповідністю варіантів соціальної поведінки людей їхнім особистісно-типологічним характеристикам. Плуралізація стилів життя відбувається як діахронічно, так і синхронічно, що проявляється, з одного боку, у тенденції до неодноразових змін стилів життя людини впродовж її життя, а з іншого – у загостренні проблеми збереження самототожності особистості в часі. Внаслідок цього дедалі помітнішими стають відмінності стилів життя між поколіннями, створюючи феномен неодночасності одночасного. Плуралізація стилів життя не є гарантією їх змістовної наповненості. Значної ваги набувають примітивні стилі життя як результат наслідування певних моделей поведінки, сформованих під впливом ЗМІ, реклами, популярності представників мистецтва, шоу бізнесу та спорту, брендів, що призводить до формування стилізованої поведінки. Натомість в автентичній поведінці, на відміну від стилізованої, особистість самореалізується на засадах особисто вироблених уявлень про належне. Стиль характеризує соціальне буття сучасної людини як в публічному, так і приватному ракурсі. Стиль життя формується людьми відповідно до їх соціальних, біологічних та емоційно-психічних потреб і в XXI столітті все більш набуває кроскультурної спрямованості. Стиль є проекцією внутрішнього світу людини на навколишнє соціальне середовище, її намаганням бути особистістю. Як складова загальної характеристики людини, стиль визначає її духовні переживання і є візуальним проявом оригінальної, неповторної самобутності індивіда. Кроскультурна стильова характеристика людини виступає на першій план в загальному оцінюванні сучасного індивіда. Але що містить в собі стильова характеристика людини? Це такі індекси як спосіб життєдіяльності, соціальний статус (і відношення до нього як самої людини, так і в суспільстві), світоглядна карта індивіда, його бажання, уподобання, цінності, ідеали, об'єкти поклоніння, слідування певній тенденції в моді, бажані суспільні та сексуальні орієнтири тощо. В інформаційному суспільстві, що засноване, зокрема, і на такому виробничому ресурсі, як знання та інформація, відбувається латентне розширення масштабів кроскультурного пастишу. Останнє обумовлено доступністю інформації, а також наявністю таких її атрибутивних якостей, як невичерпність, нескінченність, вибірковість, селективність. В результаті в інформаційному суспільстві приналежність до вищого класу вперше починає визначатися і з точки зору нових критеріїв: інтелекту, креативності, яскравості особистісного начала та стилю життя.

На сучасному етапі здійснюється вихід за межі класичного розуміння візуально-гармонійної цілісності, бачення світу і людини стає гетерогенним, мозаїчним, еkleктичним щодо культурного наповнення, вимагає плуралістичної методології щодо сприйняття. «Цивілізація бачення» заміщує «Книжну цивілізацію» Гутенберга, що безпосередньо пов'язана з логічним, абстрактним мисленням. У добу постмодернізму надмірність штучно створених зовнішніх знакових систем починає поглинати людське життя. Усі сили кинуті на зовнішній дизайнерський ефект. Стиль людини предстает перед очима оточуючих. Досвід постмодерністських візуальних деконструкцій упроваджує «короткозорий» спосіб сприйняття «малими блоками», що є відображенням

структур лабіринтного типу і приреченням людини на «мультиперспективізм», постійну зміну ракурсів бачення. Око перетворюється в особливий полівалентний орган, що зазнає дії «невидимих сил», втілених у формі. Нівелюється поняття статичності, оптичний зір поступово вилучається із структури бачення, візуальне мислення стає фрагментарним, асоціативним і вже не спирається на культурну традицію, «неявне знання» [1, с. 13]. *Візуальність стилю* більш змістовно репрезентує людину ніж її заяви й публічні дії. Це обумовлено тим, що в XXI столітті вибудовуються стратегії візуального мислення від рефлексії (орієнтація на імпліцитне, на те, що приховане) до візуальної трансрефлексії (орієнтація на прояв актуального й потенційного, того, що є і що може виникнути). Розвиток візуальної моделі презентації особистості відбувається в тому числі і за рахунок суб'єктивності людини, мобільності її психіки, здатності самостійно вибирати стратегію життєтворення, що робить можливою зміну способів стильової поведінки. Кроскультурне стильове різноманіття сучасної людини зумовлено також поширенням можливостей міжкультурної комунікації, а також залежить від приналежності до статевих та вікових груп, гендерною приналежністю індивідів до різних полюсів за шкалою маскуліності–фемінінності.

Кроскультурна стильова відмінність відбивається в обраній людиною *стратегії висловлювання*. І тут активно йде процес кроскультурного мовного пастишу. Так, майже кожна сучасна людина використовує такі поняття як: файл, сайт, блог, сканер, принтер, ксерокс, фейсбук, інтернет, ноутбук, комп'ютер, лазер, оптика тощо. Спроби створювати національну термінологію, особливо в науковій сфері, мають місце, але виявляються неефективними. Мовний пуризм (від лат. *Purus* – чистий) – це прагнення очистити мову від іншомовних слів і виразів, від різного роду новоутворень, що йдуть з територіальних і соціальних діалектів, просторіччя, професійного вживання. У широкому сенсі пуризм – це суворе, непримиренне ставлення до будь-яких запозичень, нововведень «не в душі мови», взагалі до всіх випадків спотворення, огрубіння і псування мови, часто суб'єктивно розуміється. Позитивні сторони пуризму полягають у турботі про розвиток самобутньої національної культури, у зверненні до багатств рідної мови, до її смислових і словотворчих ресурсів та можливостей. Негативні сторони пуризму – у його антиісторичності, консерватизмі та суб'єктивності, в нерозумінні постуального кроскультурного розвитку соціуму взагалі та мови зокрема. Мовні висловлення людини можуть розрізнятися за ступенем дозволеної відкритості висловлювання своїх почуттів, вживанням конкретних слів, заперечувальних конструкцій, використання контекстів і натяків, чи навпаки, віддавати перевагу прямим висловлюванням, емоційній відкритості тощо. І в цьому сучасній людині допомагають мовні ресурси різноманітних культур.

Кроскультурна спрямованість життєдіяльності сучасної людини обумовлює таку особливість її стилю *іронії*. Її можна тлумачити як елемент культурного простору, що репрезентує підміну наявного сенсу прихованим. Іронія пов'язана з низкою таких суміжних культурологічних понять як гра, карнавал, символ, цинізм та естетичних – пародія, сатира, трагічне, комічне, дотепність, каламбур тощо. Іронічність присутня в сучасних комунікаційних та

інших соціальних практиках сучасної людини. В своєму іронічному висловленні людина дружньо посміхається над собою та іншими людьми, над обставинами суспільного життя. Виділяються такі наступні фундаментальні ознаки іронії: рефлексивність (не є складовою природної настанови свідомості, а являє собою ознаку навмисного зусилля, обумовленого соціально–культурним контекстом); контрарність (свідчить про процесуальний, синтетичний характер іронії, що поєднує контекстуальні протилежності, про необхідність переходу від одного сенсу до іншого); аксіологічність (становить інтенцію людини до комунікації, у процесі якої формується оціночне судження щодо її суб'єктів). Іронія є екзистенціальним людського буття і за таких умов розуміється як позиція «негативної нескінченності», яка дистанціює романтика від будь-яких авторитетів, дозволяє синтезувати будь-які культурні форми, але не дозволяє зупинитись на чомусь остаточно [2, с. 6–7].

Іронія в стилі сучасної людини виступає інструментом переоцінки історично–культурних настанов і першою сходинкою розвитку духовності людини. Існують раціоналістичні, екзистенціалістські, модерністські та інші стильові прояви іронії. Раціоналістична стратегія іронії (в особі Г. Гегеля) зводить іронію до суб'єктивізму в оцінці, а друга – екзистенціальна – (в особі С. К'єркегора) відкриває її розуміння як спосіб буття людини. Модернізм виходить із заперечення статусу трансцендентального суб'єкта, піднесеного над історією та культурою. Акцент робиться на «норму повноти життя» (Х. Ортега–і–Гассет), пастиші (Ф. Джеймісон) і «іронію серця» (Т. Манн). Модернізм претендує на легітимацію інших самодостатніх і самозаконодавчих структур – позасвідомого, ірраціонального, життя взагалі, що створюють і обґрунтовують власні норми здійснення. Іронія у цьому контексті постає інструментом проти догматизму класичного раціоналізму, іманентною формою людського буття або стилем життя, вираженням його нормативності. Постмодерністська гра ідіосинкразій та ексцентричностей не легітимізує жодну з норм. Гасло про «смерть автора» (Р. Барт) та артикуляція різоми як образу знання залишає людину без уявлення про існування норми чи ідеалу, з боку яких об'єкт іронії може бути смішним, а отже, унікальна самість втрачає підстави для свого здійснення, так само як і можливість існування абсолютного розуму. Глобальна семіотизація культури сприяє визначенню іронізму як «іронічний код» Р. Барта, «єдиної духовної форми сучасного світу» у Ж. Бодрійара, «подвійного кодування» у Ч. Дженкса, «ліберального іронізму» Р. Рорті, «метамовної гри, переказу у квадраті» в У. Еко тощо. У процесі тотальної семіотизації культури та «кризи ідентифікації» іронія втрачає свій руйнівний потенціал, стає терапевтичною процедурою, глибинною цитатою, що презентує інтертекстуальність культури і оригінальність мислення та самобутність стилю людини в осягненні навколишнього світу [3, с. 22–27].

Кроскультурні реальні та віртуальні мандри актуалізують таку особливість життєдіяльності сучасної людини як її *прагнення до самотності і індивідуалізму* та виокремлення цих настанов як значущих цінностей світоглядної карти особистості та її стилю в XXI столітті. Стан самотності є важливим підґрунтям усвідомлення індивідом власної свободи; на рівні індивідної буттєвості (діяльній–практичній та комунікативній) в сучасних

умовах феномен самотності постає у екзистенційній формі. Людина існує в суспільстві і може розкрити себе як особистість тільки в процесах спілкування з іншими людьми. Проте самотність постає одним з необхідних аспектів і результатів такого спілкування. Домінування індивідуалізму в сучасній системі цінностей сприяло зростанню значення особистісної свободи та рефлексії і це все більше стає нормою в умовах сьогодення. Ідеал самодіяльної та автономної особистості, для якої обов'язковою була приналежність індивіда до будь-якої спільноти, вже не є вирішальним для формування і підтримки власного життєвого світу, і це із необхідністю приводить до поступового усвідомлення людиною своєї різноаспектної самотності. Це вже не самотність середньовічного індивіда, який лише час від часу усвідомлював себе наодинці з Творцем. Самотність сучасної людини досить часто постає такою, яка заводить особистість у безвихідь, і тому є більш глибокою та трагічною за своїми характеристиками. Людина завжди існує і діє не тільки у зовнішньому бутті, а й у своєму власному, внутрішньому духовному, екзистенційному світі. Завдяки самотності людина розширює межі своїх почуттів, емоцій та переживань. Зростання масштабів кроскультурної пастишності актуалізує проблему *реалізації людини і у контексті соціально-групової, класової ментальності*. Це пов'язано з тим, що представники різних соціальних груп відрізняють себе від представників інших соціальних груп і навіть протиставляють себе представникам інших спільнот. В цьому випадку, відстороненість особистості також є самотністю, «відчуженням» людини: індивід, перебуваючи в межах іншої за походженням соціальної групи, може бути самотнім, гостро відчуваючи і переживаючи ситуацію власної нетитульності. Це обумовлює і поясне зростання соціальної активності (протесна діяльність, демонстрації, спортивне уболівання, мандри тощо) індивіда.

Ще однією характерною рисою стилю життя, що підкреслює кроскультурну пастишність, є *віртуалізація* життєдіяльності сучасної людини. Життєдіяльність людини XXI століття здійснюється в трьох площинах – реальній, віртуальній та суб'єктивній (внутрішній світ людини). Новітні комунікаційні технології дозволяють індивіду бути актором різноманітних сюжетів і грати широкий спектр ролевих настанов. Віртуальна дійсність дає можливість людині бути тим, ким вона не є в реальності, але мріє і прагне. Сублімативна здібність віртуального простору завдяки цьому привертає все більш прибічників у всьому світі. За кількістю « мешканців » країна Інтернет сьогодні випереджає всі країни світу, включаючи Китай, Індію, США, Японію, Бразилію та інші. Щодо площі – Всесвітня мережа охоплює велику частину живої суші і жодна держава по цьому показнику конкурувати з нею не може. Виникнувши як засіб для обміну інформацією, сьогодні Інтернет є територією, на якій живуть, працюють, подорожують, спілкуються вже кожний третій мешканець планети, вони активно продають і купують, рекламують і оплачують товари і послуги, користуються можливостями Інтернет-банкінгу тощо. Інтерес до віртуальності пов'язаний, насамперед, із тим, що постмодерн актуалізує проблему співіснування багатьох світів. Віртуальна реальність – це не потенційне або уявне буття, це існуюче актуально, однак це буття субстанційно відрізняється від навколишнього звичайного середовища. Ця специфіка

віртуальної реальності усвідомлюється людиною, яка у ній знаходиться, що й обумовлює її особливу позицію і стратегію поведінки до віртуальних об'єктів і до самої себе, вірніше, до того образу, за допомогою якого людина репрезентує себе у віртуальній реальності. Можна порівняти Інтернет з картою, на якій немає кордонів, і процес перебування користувача в «мережі» характеризується як «блукання», «мандрування». З моменту появи Мережі тенденція розширення інтернетівської аудиторії зберігається і можна стверджувати, що «віртуальність» стає характеристикою сучасного стилю індивіда.

Соціально стабільне суспільство обумовлює появу нових стилів життя, серед яких особливо привабливим в останній час стає гламур. Англійське слово *glamour* виникло в середні віки як варіант до *grammar* – «граматика», «книга», запозиченого з французького *grammaire* (розвиток значень цього слова наступний: граматика – складна книга – книга заклинань – чаклунства, заклинання – чари, чарівність). Терміном «гламур» в середні віки позначали також різні прояви вченості, зокрема окультні практики, які асоціювалися з письменністю. В Оксфордському університеті до цих пір є посада професора of *glamour* (граматики). У давнину у Франції гламуром називали спеціальну вуалетку, що приховує недоліки обличчя особи. Гламур в перекладі з сучасної англійської мови означає «фізичну привабливість», «шарм», «чари», «чарівність» [4], і використовується як оцінне поняття (оцінка при цьому може бути як позитивною, так і негативною), що означає близькість до загальноприйнятих стандартів «розкоші», «шикарного», зовні «блискучого». Письменник В. Пелевін у творі «*Empire V*» [5] пише, що гламур – це маскування, яке потрібне людині для того, щоб підвищити свій соціальний статус в очах тих, хто її оточує, щоб вони думали, що людина має доступ до нескінченного джерела престижних соціальних благ і, перш за все, грошей.

У практичному ракурсі гламур – це установка на консенсус елітарного і масового заради швидкої кар'єрної і фінансової вигоди, для залучення уваги до себе. Головною оцінною категорією в гламурному аспекті є не змістовність чи соціальна ефективність події, а її медіальна популярність, частота попадання в рейтинги і значущі обсяги продажу гламурного товару. Гламурна технологія стилю життя характеризується постійною присутністю особи на світських раутах, прийомах, клубних заходах, відвідуванням подій мистецького ряду (презентації, виставки, шоу, концерти, спектаклі, знакові спортивні змагання). Гламурний стиль життя підпорядковується культурній глобалізації і визначається таким категоріальним рядом як шик, розкіш, краса, доглянутість, блиск, еротизм, епатаж, сексуальність, витонченість, чарівність. Гламурна технологія дозволяє якому скрашувати незначність і убогість естетичного ряду повсякденності для багатьох людей. Гламур сьогодні – це ще і витончений інструмент наві'язування певних соціальних стереотипів поведінки й спрямованості індивідуальної активності. Пафос гламурного лиску починає практикуватися богемою, художниками, роботи яких раніше служили еталонами контркультурного бунтарства, маргінальної поведінки або відчайдушного протесту. Але гламур у XXI столітті вже не ігрова естетична провокація, на зразок кітч, а надуспішна глобальна стратегія зі своїми рушійними силами і зі

свою атрибутику. Чи треба протистояти гламуру? На нашу думку, мають право на існування будь-які стилі життя. Вам не подобається гламур? Розробляйте власний стиль життя! Можна повернутися до класичних духовних цінностей замість ілюзій, що прижилися в гламурі. Але не відштовхуючи гламур, а перевершуючи ілюзорність гламура дійсно цікавим, змістовним і соціально-конструктивним життям і створюючи власні форми гламуру, що стає невід'ємним елементом стилю сучасної людини.

Кроскультурний аспект стилю життя сучасної людини додають особливості її трудової активності. Становлення інформаційного суспільства обумовлює зростання інтересу до гнучких і нестандартних форм зайнятості, однією з яких і є *фріланс*. Фріланс як форма відносно незалежної зайнятості має творчу, економічну і моральну перевагу та психологічний комфорт здійснення трудових операцій. Інформаційно-комунікаційні технології розкривають нові можливості перед фрілансерами, дозволяючи їм працювати віддалено, тобто здійснювати всі необхідні ділові комунікації через Інтернет (шукати замовлення, вести переговори, передавати кінцеві результати своєї праці, отримувати оплату тощо. І в цьому аспекті сучасна людина перетинає державно-культурні кордони світового ринку праці і пропонує свої послуги та вироби представникам різних культур та народів. Можна стверджувати, що зростання масштабів фрілансу як форми трудової активності сучасної людини буде однією з основних тенденцій розвитку праці в XXI столітті і проявом кроскультурного пастишу в цій сфері життєдіяльності соціуму.

Кроскультурні процеси ускладнює проблему соціалізації та формування особистості, обриваючи багато культурних традицій, змушуючи людину одночасно жити в різних культурах, пристосовуватися до різних обставин життя, які постійно оновлюються. Нові комунікативні технології роблять зв'язки людини спорадичними, які, з одного боку, залучають індивідів у світове товариство, а з іншого, ізолюють, атомізують людей. Все це відбувається в контексті видозмін змісту і цільової установки національних культур, безпрецедентної їх взаємодії і переплетення. Мобільність і глобалізація соціальних зв'язків людини виводить її за межі певної культури, зіштовхує з еталонами інших культур. Масова культура набуває у всьому світі все більш гомогенний характер, мало відрізняється за своїм «наповненням» у суспільствах різної цивілізаційної приналежності.

Підсумовуючи вищевикладене, зазначимо наступне. Стиль, як складова загальної характеристики людини, визначає її духовні переживання і є візуальним проявом оригінальної, неповторної самобутності індивіда. Кроскультурне стильове різноманіття сучасної людини зумовлено поширенням її можливостей щодо міжкультурної комунікації, залежить від приналежності до певних статей та вікових груп, визначається гендерною приналежністю індивідів до різних полюсів за шкалою маскуліності-фемініності. Стильова характеристика сучасної людини визначається віртуалізацією її життєдіяльності, прагненням до відносної автономності, самотності, індивідуалізму, іронічного сприйняття навколишнього світу, мовного пастишу у висловленнях. Іронія в стилі сучасної людини виступає інструментом переоцінки історично-культурних

настанов і першою сходинкою в розвитку духовності. Новітні комунікаційні технології дозволяють індивіду бути актором різноманітних сюжетів і грати широкий спектр ролевих настанов. Соціальні зміни породили нові стилі життя, серед яких особливо привабливим в останній час стає гламур. Зростання масштабів фрілансу як форми трудової активності сучасної людини є однією з основних тенденцій розвитку праці в XXI столітті і проявом кроскультурного пастишу в цій сфері життєдіяльності соціуму.

Список використаних джерел

1. Пушонкова О. А. Динаміка форм візуальної репрезентації (естетичний аспект): автореф. дис. ... канд. філос. наук: 09.00.08 // Київський національний університет ім. Тараса Шевченка. – Київ, 2006. – 17 с.
2. Гейко С. М. Іронія як культурна універсалія: філософський аналіз: автореф. дис. ... канд. філос. наук: 09.00.04 / Нац. пед. ун-т ім. М. П. Драгоманова. – К., 2007. – 17 с.
3. Гейко С. М. Постмодерністські конотації іронії // Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв: Науковий журнал. – Київ, 2006. – №1. – С.22–27.
4. The Concise Oxford Dictionary. Ninth Edition. Edited by Della Thompson. – Oxford: Clarendon Press, 1995. – 574 p.
5. Пелевин В. Empire V. / Пелевин В. – М.: Эксмо, 2006. – 416 с.

References

1. Pushonkova O. A. Dynamika form vizual'noi' reprezentacii' (estetichnyj aspekt): avtoref. dys. ... kand. filos. nauk: 09.00.08 // Kyi'vs'kyj nacional'nyj universytet im. Tarasa Shevchenka. – Kyi'v, 2006. – 17 s.
2. Gejko S. M. Ironija jak kul'turna universalija: filosof's'kyj analiz: avtoref. dys. ... kand. filos. nauk: 09.00.04 / Nac. ped. un-t im. M. P. Dragomanova. – K., 2007. – 17 s.
3. Gejko S. M. Postmodernists'ki konotacii' ironii' // Visnyk Derzhavnoi' akademii' kerivnyh kadrov kul'tury i mystectv: Naukovyj zhurnal. – Kyi'v, 2006. – №1. – S.22–27.
4. The Concise Oxford Dictionary. Ninth Edition. Edited by Della Thompson. – Oxford: Clarendon Press, 1995. – 574 p.
5. Pelevin V. Empire V. / Pelevin V. – M.: Jeksmo, 2006. – 416 s.

Zubov V. O., Doctor of Philosophy, Associate Professor of the Department of Philosophy, Zaporizhzhya National University (Ukraine, Zaporozhye), zubov15021967@mail.ru

Crosscultural style characteristics vital activity of modern man

The paper clarified the basic characteristics of cross-cultural style of life of modern man. The author believes that the style characteristics of modern man is determined by: the virtualization of his life; the desire for the relative autonomy, loneliness; – individualism; – ironic perception of the world; – linguistic pastiche in the statements. The latest communication technologies allow the individual to be an actor of different themes and a wide range of role-play installations. The rise of freelancing as a form of labor activity of modern man is one of the main trends of the labor in the XXI century and a manifestation of cross-cultural pastiche in this sphere of life of society.

Keywords: cross-cultural pastiche, style, man, society, globalization, culture.

Zubov V. A., доктор философских наук, доцент кафедры философии, Запорожский национальный университет (Украина, Запорожье), zubov15021967@mail.ru

Кроскультурные стилевые характеристики жизнедеятельности современного человека

Выявлены основные кроскультурные стилевые характеристики жизнедеятельности современного человека. Автор считает, что стилевая характеристика современного человека определяется: виртуализацией его жизнедеятельности; стремлением к относительной автономности, одиночеству; – индивидуализмом; – ироническим восприятием окружающего мира; – языковым пастишем в высказываниях. Новейшие коммуникационные технологии позволяют индивиду быть актером различных сюжетов и играть широкий спектр ролевых установок. Рост масштабов фрілансу как формы трудовой активности современного человека является одной из основных тенденций развития труда в XXI веке и проявлением кроскультурного пастиша в этой сфере жизнедеятельности социума.

Ключевые слова: кроскультурный пастиш, стиль, человек, общество, глобализация, культура.

* * *